

ударва. Колко лисици е убилъ! Той често ми раз-
 правя. Веднажъ му се изпречила една лисица въ тъм-
 нината. Виждали се само очитѣ ѝ като бляскать. Той
 померилъ и право въ окоето я олучилъ!

— Хаде, върви, та да мирясашъ. Кажи му да вземе
 пушката и да дойде надвечерь. Ще постоплимъ ракийка,
 ще поприказваме. После и съ лисицата ще се разправимъ.

Рекълъ-не-дорекълъ бай Петъръ, Йончо тичаше вече
 къмъ чичовата Монюва кжца, която бѣше на другия
 край на селото.

Студтъ го шипѣше по ушитѣ, но той нищо не
 усѣщаше. Срецахъ го познати — той не се спираше.
 Закачаха го другари — той не ги и поглеждаше...

II.

Надвечерь бай Петъръ, чичо Моню и Йончо седѣха
 край огъня. Двамата стари приятели се черпѣха съ ракия,
 а Йончо не снимаше очи отъ чича Моня, който разказ-
 ваше все по-чудновати и по-чудновати истории изъ своя
 ловджийски животъ.

— Нѣма по-хитро животно отъ лисицата, Петре, —
 каза чичо Моню като изпразняше ракиената чаша. —
 Много мъчно можешъ да я убиешъ. Когато стреляшъ,
 тя винаги подскача или ляга на земята. Затуй трѣбва
 да се прицелвашъ или по-високо, или по-ниско отъ гла-
 вата ѝ. Добритѣ ловци щомъ видятъ лисицата, веднага
 разбиратъ кжде трѣбва да стрелятъ. Когато убихъ послед-
 нята лисица, азъ стреляхъ ниско. Зная имъ азъ хитри-
 нитѣ. Ни една не е избѣгнала отъ пушката ми!

Смрачи се. Йончо заподканя да идатъ вече въ плѣв-
 нята и да причакатъ тамъ лисицата.

III.

Тримата тръгнаха къмъ плѣвнята. Бай Петъръ взе
 и стъклото съ ракийката. Той заржча на жена си да
 приготви вечеря, та като убиятъ лисицата, ще се вър-
 натъ да хапнатъ.

Стигнаха въ плѣвнята. Бай Петъръ и чичо Моню
 натжпкаха единъ човалъ съ сѣно и седнаха върху него до
 сами прозорчето. Йончо застана правъ до една дупка на
 дъсчената стена и почна да гледа презъ нея.